

Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.275/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Seress Judit kamarai jogtanácsos által képviselt Felperes1 (Cím1) felperesnek,

a dr. Fekete Ágnes Eszter ügyvéd (Cím3) által képviselt Alperes1 (Cím2) alperessel szemben, a Cstv. 63/A. § (1) bekezdésén alapuló tagi felelősség megállapítása iránt indított perében,

a Budapest Környéki Törvényszék 2022. április 26. napján meghozott, 13.G.40.232/2019/46. számú ítéletével szemben, az alperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 55.000 (Ötvenötezer) forint másodfokú perköltséget a felperesnek, továbbá az államnak - az állami adóhatóság felhívására - 2.469.922 (Kettőmillió-négyszázhatvankilencezer-kilencszázhuszonkettő) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 46. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes mint a felszámolási ügy adósa többségi befolyással rendelkező volt tagja korlátlanul felel az adós ki nem egyenlített 30.874.030 forint összegű kötelezettségéért. Kötelezte az alperest, hogy 30 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.874.030 forintot ki nem egyenlített hitelezői igény jogcímén a felperes Magyar Államkincstárnál vezetett 10032000-01079108-00000000 számú kártérítési bevételi számlájára. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 30 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 forint perköltséget, az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint, a felperes illetékmentessége folytán le nem rótt illetéket.

[2] A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az alábbi tényállást állapította meg:

[11] Az adós (vezető tisztségviselője) nem tett eleget a Cstv. szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettségének, ezért a felszámoló egyszerűsített eljárás lefolytatását kezdeményezte. A 2019. március 26. napján kelt vagyonfelosztási javaslat szerint az adós

fedezetlen tartozása 30.874.000 forint. Az adós jegyzett tőkéje 2014. március 11. napjától 3.000.000 forint volt.

[12] A felperes keresetében a Cstv. 63/A. § alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint a felszámolási ügy adósai - a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül részesedését átruházó többségi befolyással rendelkező - volt tagja korlátlanul felel az adós ki nem elégített 30.874.030 forint kötelezettségéért. Kérte továbbá az adós felszámolási eljárásában bejelentett és nyilvántartásba vett, a felszámolási vagyonból és egyéb úton meg nem térülő 30.874.030 forint hitelezői igényének, valamint a perrel felmerülő költségeinek megfizetésére kötelezni az alperest. A jogtanácsosi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint 4. §-a szerint 10.000 forintban kérte megállapítani.

[13] Többek között hivatkozott arra, hogy az alperes az adós felszámolását elrendelő végzés közzétételét megelőző 3 éven belül ruházta át 90%-os mértékű üzletrészét harmadik személyre. A felszámoló által 2019. március 26. napján elkészített záró dokumentáció szerint az adós vagyontalansága, valamint a könyvvezetés hiányossága miatt az eljárás az általános szabályok szerint lebonyolíthatatlan, az eljárást a felszámoló egyszerűsített módon kérte befejezni. A zárójelentés tanúsága szerint a bejelentett és nyilvántartásba vett összes hitelezői igény 30.874.030 forint, az adós tartozása meghaladja a jegyzett tőke (3.000.000 forint) 50%-át.

[14] A felperes hivatkozott továbbá arra, hogy az adós rövid lejáratú kötelezettségei a 2013. évtől jelentősen meghaladták likvid vagyonát, az adóhatóság az alperes ügyvezetése és tagsága alatti időszakot (2013. január 1. napjától 2013. június 30. napjáig) érintően ellenőrzést rendelt el, amelynek eredményeként az adósnak adókötelezettsége keletkezett. Az utólagos ellenőrzés alapján megállapítható, hogy az üzletrész 2016. május 16. napi átruházását megelőző időszakban az adósnak legalább 11.430.000 forint tartozása volt.

[15] Állítása szerint az adós 2015. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került.

[16] Az üzletrész átruházása kapcsán kiemelte: a Kft.1 vevővel szemben az adóhatóság 2016. március 21. napján végrehajtási eljárást indított, az üzletrész 2016. május 16. napi átruházásakor a vevő már végrehajtás alatt állt. Az alperes az üzletrész értékesítésekor nem volt figyelemmel a hitelezők érdekeire, nem tájékozódott a Kft.1, illetve tanú2 üzleti hírnevéről, üzletvezetésre való alkalmasságáról, olyan cégre ruházta át az üzletrészét, amelyet nem ismert, az üzletrész ellenértékének megfizetése sem igazolható.

[17] Az alperes érdemi ellenkérelmében 7.002.000 forint erejéig nem vitatta a felperes keresetét, ezt meghaladóan a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[18] A jogalap tekintetében kiemelte: a Cstv. 63/A. §-a szerint csak abban az esetben felel a részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező volt tag az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, ha az átruházás pillanatában az adós fizetéseképtelen volt, a tartozás már az eladáskor is fennállt, illetve, ha rosszhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelmen kívül hagyásával járt el. Állítása szerint a mentességi okok fennállnak, mivel az adós fizetőképessé volt az üzletrész átruházásának időpontjában, az alperes pedig jóhiszeműen járt el.

[19] Hangsúlyozta: 2017-ig semmilyen tartozása nem volt az adósnak, ezt a felperes is elismerte a keresetlevél 5. oldalának 4. bekezdésében. A felperes a keresetlevélben a rövid lejáratú kötelezettségeket csupán a pénzeszközökkel állította szembe, és ebből vont le téves és megalapozatlan következtetést, a rövid lejáratú kötelezettségeket a forgóeszközök értékével

kell szembe állítani, amely magába foglalja a készleteket, követeléseket és pénzeszközöket. A 2005. (helyesen 2015.) évben a forgóeszközök 565.000 forintot tettek ki, a rövid lejáratú kötelezettségek pedig 677.000 forintot, a különbség csupán 112.000 forint, amely nem éri el a törzstőke felét az eladás időpontjában, az adós fizetőképessége volt az üzletrész átruházásakor, nem állt fenn fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2013. és 2016. között, ezt a mérlegadatokat „sem támasztják alá”. Lehet, hogy voltak olyan rövid lejáratú kötelezettségei az adósnak, amelyek meghaladták a törzstőkéjét, azonban árbevételel és nyereséggel is rendelkezett, fizetőképessége volt. Az szerződő kft. és az adós között 2010. október 1. napjától 2015. december 31. napjáig állt fenn szerződéses kapcsolat, amely alapján az adósnak havi 10-12.000.000 forint árbevétele keletkezett. A folyószámla-kivonatok is azt bizonyítják, hogy az adósnak nem volt tartozása 2016 márciusáig, adótartozása sem volt a 2016. évben. A felperes által hivatkozott adóellenőrzési eljárásban hozott határozat csak 2017 decemberében emelkedett jogerőre, az abban szereplő összeg megfizetését csak ekkor írta elő a NAV, az alperes a jogerős határozatot már meg sem kaphatta. Állította, hogy amennyiben az alperes a tartozásról tudomást szerzett volna korábban, azt megfizette volna a felperesnek. Bejelentette: e tartozást a perben is elismeri.

[20] Állította továbbá, hogy nem volt rosszhiszemű az üzletrész értékesítésekor, a Kft.1 gazdasági tevékenységéről, „ami megismerhető volt, azt megismerte”, de nem szerzett tudomást olyan adatról, amire figyelemmel a szerződés utóbb rosszhiszeműnek minősíthető. A folyószámla-kivonatok bizonyítják, hogy 2017. évben az új tulajdonos készített adóbevallást, fizetett adót, ez is azt támasztja alá, hogy a vevő nem azért szerezte meg az üzletrészt, hogy az adós működését megszüntesse. Előadása szerint az üzletrész vételárát a szerződés aláírásakor készpénzben fizették meg a vevők.

[21] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak ítélte.

[22] A Cstv. 63/A. §-ának ismertetését követően leszögezte: a törvényi rendelkezés első fordulata négy konjunktív feltételt határoz meg, amely esetén a tag felelőssége megállapítható, ha egyrészt a jóváhagyott közbenső mérleg vagy vagyonfelosztási javaslat szerint az adósnak a jegyzett tőkéje 50%-át meghaladó mértékű tartozása van, másrészt a hitelező jogosult kérelmet előterjeszteni, harmadrészt a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 évben kell, hogy megtörténjen a részesedés átruházása, negyedrészt a tag többségi befolyással kell, hogy rendelkezzen.

[23] A négy objektív konjunktív feltétel fennállása nem vitásan megállapítható, hiszen az alperes többségi befolyással rendelkező tag volt, üzletrészét a felszámolási eljárás megindítását megelőző három évben ruházta át, a felperes a felszámolási eljárásban hitelezői igényét bejelentette, a felszámoló azt nyilvántartásba vette, a felszámoló által készített és a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat szerint az adósnak a jegyzett tőke 50%-át meghaladó mértékű tartozása volt.

[24] Ezt követően ismertette: az alperes az érdemi ellenkérelmében a Cstv. 63/A. § második fordulatában szereplő kimentési okok mindegyikére hivatkozott, állítása szerint az adós fizetőképessége volt az üzletrész-átruházás időpontjában és az alperes jóhiszeműen járt el az üzletrész értékesítésekor. A felperes ezzel szemben azt állította, hogy az adós 2015. december 31. napjától fizetéseképtelen volt, és az alperes rosszhiszeműen járt el az üzletrész átruházása során.

[25] Az alperes védekezésének megfelelően elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az üzletrész-átruházás időpontjában, tehát 2016. május 16. napján az adós fizetőképessége volt-e. Kifejtette: a 2015. évi mérlegadatokat szerint a pénzeszközök és a kötelezettségek különbözete

(122.000 forint) alapján nem állapítható meg az adós fizetéseképtelensége a 2015. év végére vetítve. Ugyanakkor a 2013. év tekintetében folyamatban volt adóellenőrzési eljárás, az adóhatóság nem jogerős határozatával 2014. november 11. napján, majd 2015. november 12. napján állapított meg 7.002.000 forint adóhiánynak minősülő adókülönböt, és ezzel összefüggésben adóbírságot és késedelmi pótlékot. Az adós fellebbezése folytán az elsőfokú határozatok nem emelkedtek jogerőre, csupán az üzletrész átruházása után, 2017. december 7. napján született jogerős határozat. Megállapította, hogy az üzletrész átruházásakor már fennállt a hétmillió forintot meghaladó adóhiány, csupán jogerős határozat ezt még nem állapította meg, az adós szerződése, amely a bevételét eredményezte, 2015. december végén megszűnt, ettől az időponttól az adós nem rendelkezett olyan jövedelemmel, amely lehetővé tette volna az adóhiány megfizetését.

[26] Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy az adós 2015. december végétől kezdődően nem volt fizetőképese és ez a helyzet fennállt 2016 májusában, az üzletrész átruházásakor is, az alperes tehát nem tudta kimenteni magát azzal a hivatkozással, hogy az adós fizetőképese volt az üzletrész átruházása időpontjában.

[27] Ezt követően azt vizsgálta, hogy az alperes jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt-e el a szerződés megkötésekor. E körben levezette: a Kft.1 ellen végrehajtást kezdeményeztek 2016. március 21. napján, a bírósági végrehajtás tényét a cégmásolatába (iratjegyzékbe) 2015. március 21. napján bejegyezték, a cég 2017. március 3. napján felszámolás alá került.

[28] tanú2 ügyvezető meghallgatása során egyértelművé vált, hogy ténylegesen nem ő intézte a cég ügyeit, nem volt sem elképzelése, sem rálátása arra, hogy a társaság milyen tevékenységet folytat, annak ügyeit ténylegesen tanú1 intézte, aki azonban az üzletrész-átruházást követő évben előzetes letartóztatásba került.

[29] Kiemelte: az alperesnek tudnia kellett a végrehajtási eljárásról, vagy megfelelő körülménységek esetén észlelnie kellett volna, hogy végrehajtás folyik az üzletrészét megvásárló cég ellen, illetve a szerződéskötés során megfelelő gondosság esetén látnia kellett, hogy tanú2 tényleges tevékenységet nem folytat a cégvezetés területén. Mindezek alapján nem volt megállapítható, hogy az alperes jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek megfelelően járt el az üzletrész átruházása során.

[30] Az alperes arra is hivatkozott, hogy csupán azokért a hitelezői igényekért felelős, amelyek abban az időszakban keletkeztek, amíg tagja és ügyvezetője volt az adósnak. Rámutatott: a Cstv. 63/A. §-a nem így rendelkezik, nem tesz különbséget az üzletrész-átruházás előtt és után felhalmozódott kötelezettségek tekintetében. Erre figyelemmel nem folytatott le bizonyítást arra vonatkozóan, hogy a felperes által bejelentett és ki nem elégített hitelezői igényből mekkora összeg keletkezett az üzletrész-átruházást megelőzően és azt követően.

[31] Mindezek alapján a felperes keresetét megalapozottnak találta és megállapította az alperes felelősségét, valamint tekintettel arra, hogy időközben a felszámolási eljárás lezárult, és a hitelezői igény a felszámolási eljárásban nem térült meg, kötelezte az alperest a ki nem elégített hitelezői igény megfizetésére.

[32] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet alapjául szolgáló indoklás felülvizsgálatát és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[33] Előadta: az adós mindkét esetben törvénysértésre hivatkozva fellebbezte meg a NAV határozatait, így a törvénysértés megállapítása miatt helyezték hatályon kívül azokat,

amennyiben az adós törvénysértésre hivatkozva kezdeményezett másodfokú eljárást, akkor teljes bizonyossággal meg lehet állapítani, hogy a határozatban foglaltak elismerésének nem volt alapja 2015. december 31-én, illetve 2016. május 16-án sem, így az alperes nem lehetett tudatában annak, hogy az adós fizetéseképtelen. A harmadik, jogerőssé váló határozat egyébként ugyanazt tartalmazta, amit az előző két határozat, ugyanazzal az indokolással, ugyanazzal a „törvénysértő” jogi megállapításokkal. Mivel a NAV kizárta a jogi képviselőt az eljárásból, s az új, harmadik határozatról az adóst sem értesítették, nem volt lehetőség annak újbóli (harmadik) megtámadására.

[34] Kiemelte: egy 2017. évben bekövetkezett ténymegállapítás nem képezheti alapját annak, hogy - visszaható hatállyal - 2015. december 31-ére, illetve 2016. május 16-ára megállapítható legyen az eladó üzletrész tulajdonos tudattartalma, ami szerint az általa értékesíteni kívánt cég fizetéseképtelen. Álláspontja szerint ez a „jövőbelátás képességét” feltételezi, s nem a pusztá tényeket, nem tudott és nem is tudhatott arról az üzletrész értékesítésekor, hogy az adós fizetéseképtelen. Joggal bízott továbbá abban, hogy a két alkalommal már sikeresen megfellebbezett NAV határozat tekintetében az új eljárás alapján a jogszabályoknak megfelelő határozat születik.

[35] Jogi érvelése szerint a Cstv. 63/A. § második fordulatóban szereplő két kimentési ok fennáll, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, és annak megállapítása szükséges, hogy az alperes az üzletrész értékesítésekor jóhiszeműen járt el, és az értékesítésekor nem lehetett annak a ténynek a birtokában, hogy az adós fizetéseképtelen.

[36] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

[37] Álláspontja szerint az alperes tévesen hivatkozik a fellebbezésben arra, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg az adós vonatkozásában a fizetéseképtelenség időpontját. A közhiteles cégnyilvántartásban fellelhető pénzügyi adatok alapján ugyanis megállapítható, hogy az adós rövid lejáratú kötelezettségei a 2013. évtől jelentősen meghaladták likvid vagyonát, a 2015. december 31-ei fordulónappal készített mérleg adatai szerint is a rövid lejáratú kötelezettségek meghaladták az adós likvid vagyonát. Az adósnál végzett adóellenőrzés adóhiányt tárt fel, a 2015. év végével az adós bevételeit eredményező szerződése megszűnt.

[38] Kiemelte: az utólagos ellenőrzés során feltárt adóhiány a bevallás(ok) eredeti esedékessége szerinti időpontban fennálló tartozásnak minősül, az alperes fellebbezésében hivatkozott visszaható hatállyal ellentétben az eredeti esedékesség időpontjáról - és abban az időpontban jogszerűtlenül gyakorolt adólevonásról (visszaigénylésről) - van/volt szó. Az adósnak az üzletrész 2016. május 16-ai átruházását megelőző időszakban - 2013. július 20-ai esedékességgel legalább 7.002.000 forint tőketartozása, egyebekben - legalább 11.430.000 forint tartozása állt fenn.

[39] A csatolt cégmásolat tanúsága szerint az alperes az ellenőrzéssel érintett adómegállapítási időszakban az adós ügyvezetője és tagja volt, az F/22 szám alatt csatolt iratok szerint az ellenőrzések során több alkalommal [2013. december 12., 2017. február 24., 2017. április 4., 2017. június 1.] nyilatkozatot tett, így az ellenőrzés(ek) várható megállapításaival, következményeivel tisztában volt, mint ahogyan azzal is, hogy a feltárt adóhiány - nem hiteles számla befogadása és az az alapján gyakorolt jogosultalan adólevonás - az ő működése alatt és magatartásával összefüggésben keletkez(het)ett.

[40] Hangsúlyozta: a jogerős adóhatósági határozat megállapításai jelen perben nem vitathatók; a három adóhatósági határozat tényállása ugyanaz volt, a megsemmisítésre és új

eljárásra utasításra a tényállás teljes körű tisztázása és a bizonyítási eljárás kiegészítése miatt került sor, az adóhatóság a jogerőre emelkedett határozat szerint is ugyanarra a következtetésre jutott, mint a korábbi határozatokban, nevezetesen, hogy nem hiteles, azaz fiktív számlák áfa tartalma lett levonva az ellenőrzéssel érintett időszakban.

[41] Fentiek alapján kijelenthető, hogy az alperessel szemben nem a „jövőbelátási képesség”, hanem csupán a jóhiszemű eljárás volt elvárt magatartás, az alperes annak ismeretében és tudatában döntött a minősített többségi befolyást biztosító üzletrésze átruházásáról, hogy az adós ellen ellenőrzési eljárás van folyamatban, amelynek eredménye lehet az adóhiány és bírság megállapítása. Az alperes e magatartása - és az üzletrészt megvásárló cég megválasztása tekintetében tanúsított magatartása - nem tekinthető jóhiszeműnek, a hitelezői érdekekkel összeegyeztethetőnek.

[42] Hangsúlyozta: az alperes a perben nem adott elő olyan tényeket és nem terjesztett elő olyan bizonyítékokat, amelyek a kimentés körében értékelhetők lettek volna, a per során az alperes többször is tett olyan kijelentést, amely szerint vállalja, hogy az ügyvezetése alatt keletkezett 7.002.000 forint adótartozást megfizeti (33. számú jegyzőkönyv), így felelősségének fennállását maga sem vitatta.

[43] A fellebbezés nem alapos.

[44] Fellebbezésében az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének csak hatályon kívül helyezését kérte, azonban nem jelölt meg olyan eljárási szabálysértést, amely a támadott ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné a Pp. 380-381. §-ai alapján. A felek tudomására hozandó eljárási szabálysértést az ítéltábla sem észlelt a felülbírálat során [Pp. 370. § (3) bekezdés].

[45] A Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét - a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel - az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[46] Mivel az alperes kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte, a felülbírálat az ügy érdemét nem érinthette. Ettől függetlenül, a fellebbezésben írtak kapcsán az ítéltábla kiemeli: az adott törvényi tényállás (Cstv. 63/A. §) alapján nem a felperesnek kellett bizonyítani, hogy az adós fizetéseképtelen volt az üzletrész átruházásakor. A felelősség alóli mentesülés érdekében az alperesnek kellett a perben bizonyítani (bizonyítási érdek), hogy az adós nem volt fizetéseképtelen a többségi befolyást biztosító üzletrész értékesítésekor, ezt azonban az alperes nem bizonyította. A NAV határozat alapján keletkezett tartozásnak e körben azért nincs jelentősége, mert az adós 2015. évi mérlegében szereplő (kizárólag pénzeszközként rendelkezésre álló) forgóeszközök nem nyújtottak fedezetet a rövid lejáratú kötelezettségekre. A fizetéseképtelenség tényének megítélése az alperes tudattartalmától független.

[47] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 382. §-a alapján - az ügy érdemét nem érintve - helybenhagyta.

[48] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes által felszámított [Pp. 81. § (1)-(5) bekezdései] összegben megállapított [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdés], jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére. Az elsőfokú bíróság a 48. sorszámú végzésében az alperes részére részleges költségfeljegyzési jogot engedélyezett. Az ítéltábla a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a feljegyzett fellebbezési illeték államnak történő megfizetésére.

[49] A Pp. 83. § (5) bekezdése alapján az alperes viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségeit.

Budapest, 2022. november 23.

dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

dr. Mizerák Judit s.k.
előadó bíró

dr. Rápolti Barbara s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)